

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **K. A. i E. W.**
skazanych z art. 297 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 czerwca 2022 r.,
kasacji obrońcy skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 grudnia 2021 r., IX Ka (...)
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego
w W.
z dnia 6 maja 2021 r., II K (...)
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasacje obrońcy skazanych jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazaną K. A. oraz skazanego E. W. po połowie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 7 grudnia 2021 r., IX Ka (...), zmienił częściowo wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 maja 2021 r., II K (...), określając, że podmiotem uprawnionym, na rzecz którego orzeczono obowiązek

częściowego naprawienia szkody jest Skarb Państwa reprezentowany przez A. w W.; w pozostałej części – skazującej oskarżonych K. A. i E. W. za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i wymierzającej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby 2 lat z oddaniem oskarżonych w tym czasie pod dozór kuratora oraz grzywny – utrzymał orzeczenie Sądu pierwszej instancji w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniosła obrońca skazanych, zarzucając:

1. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 24 § 1 k.p.k. w zw. z art. 25 § 3 k.p.k. poprzez orzeczenie przez sąd powszechny wobec K. A. i E. W. obowiązku częściowego naprawienia szkody poprzez zwrot części dotacji przyznanej K. A. na mocy dwóch Decyzji Kierownika Biura Powiatowego A. w W. z dnia 28 maja 2018r., podczas gdy zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2008r. o A. (t.j. Dz. U. z 2019r., poz. 1505 ze zm.), jeżeli dotacja została udzielona na mocy decyzji administracyjnej zwrot nienależnie lub nadmiernie pobranej dotacji następuje w drodze decyzji administracyjnej, od której przysługuje skarga do sądu administracyjnego, a zatem sąd powszechny orzekając o obowiązku naprawienia szkody orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu szczególnego, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz
2. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. obrazę przepisów postępowania tj. art. 413 § 1 pkt 5 oraz § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez zasądzenie obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez A. w W., podczas gdy zgodnie z art. 2 ust. 1 oraz ust. 3 ustawy o a., A. posiada osobowość prawną i nie odpowiada za zobowiązania Skarbu Państwa, a Skarb Państwa nie odpowiada za zobowiązania A., a zatem zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanych wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. „do ponownego rozpoznania w całości”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku kompensacyjnym i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w W. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwalało jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie wskazać należy, że z uwagi na orzeczone wobec skazanych kary i ograniczenia wynikające z art. 523 § 2 k.p.k. w tej sprawie jedynymi dopuszczalnymi podstawami kasacyjnymi były uchybienia określone w art. 439 k.p.k., na których opierają się zresztą postawione w *petitum* kasacji zarzuty. Poza zakresem rozpoznania leżą natomiast zawarte w uzasadnieniu kasacji, i *nota bene* nie znajdujące odzwierciedlenia w jej zarzutach, argumenty skarżącej wskazujące na to, że skazani mieli nie dopuścić się przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., a skazanie ich jest błędne (wywody na s. 4-9 uzasadnienia kasacji odnoszące się do wydanych decyzji administracyjnych).

Pierwszy zarzut pozbawiony jest jakichkolwiek podstaw. Przedmiotem tej sprawy była odpowiedzialność karna skazanych za zarzucane im przestępstwo określone w art. 297 § 1 k.k. i ewentualnych prawnokarnych konsekwencji popełnienia takiego czynu. Sprawa ta – *par excellence* karna ze swej istoty – należy do właściwości sądu powszechnego i żaden z Sądów orzekających w tej sprawie nie dopuścił się obrazy art. 24 § 1 w zw. z art. 25 § 3 k.p.k., która miałaby stanowić uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 3 k.p.k. Ani organy administracji, ani sądy administracyjne, które sprawują kontrolę nad zgodnością z prawem działalności organów administracji (kontrola prawomocnych decyzji administracyjnych i innych czynności) (które zostały przywołane w kasacji jedynie

po to, by uzasadnić zarzut odwołujący się do bezwzględnej przyczyny odwoławczej – sądy te przecież nawet nie rozstrzygają spraw administracyjnych!), nie posiadają kompetencji do orzekania w sprawach karnych. Ta została przyznana przez ustawodawcę jedynie sądom powszechnym. Sam zaś fakt, że określone zachowanie może dawać podstawę do przeprowadzenia postępowania administracyjnego i karnego nie pozbawia sądów karnych jurysdykcji w sprawie o przestępstwo i określenia konsekwencji prawnych związanych z popełnieniem takiego czynu.

Drugi zarzut jest także oczywiście bezzasadny. Sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. to także taki stan, gdy co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia (niezależnie od tego czy prawidłowe i poprawnie sformułowane) pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać. Jeżeli więc nawet wyrok zawiera rozstrzygnięcie, które z powodu jego nieprawidłowości albo niepoprawności w jego sformułowaniu nie nadaje się do wykonania, to taka wadliwość wyroku nie stanowi jeszcze bezwzględnej przesłanki odwoławczej, albowiem nie wynika ze sprzeczności zawartej w tym orzeczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2019 r., V KK 534/18). Także, jeżeli w wyniku wyroku Sądu Okręgowego w K. skazani mieliby wykonać obowiązek naprawienia szkody podwójnie, wadliwość orzeczenia w tym zakresie nie stanowiłaby uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a mogłaby jedynie być rozpoznawana w płaszczyźnie względnej przyczyny odwoławczej w postaci naruszenia prawa materialnego. Tego rodzaju uchybienie, z uwagi na rodzaj orzeczonych kar i ograniczenia wynikające z art. 523 § 2 k.p.k. pozostać muszą poza jakąkolwiek kontrolą Sądu Najwyższego w tej sprawie. Niezależnie jednak od tego, odnotować jedynie można, że obrońca skazanych wadliwie upatruje w treści rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, podstawy do dwukrotnego wykonania środka kompensacyjnego. A. w W., nawet jeżeli błędnie wskazane przez Sąd jako organ będący *statio fisci* Skarbu Państwa, nie została wskazana jako beneficjent obowiązku kompensacyjnego, a jedynie podmiot, przy udziale którego obowiązek ten ma być zrealizowany wobec Skarbu Państwa.

Z tych względów kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanych po połowie.